

## El centenari de Pere Blasi

Aquest any commemorem el centenari del naixement de Pere Blasi i Maranges, mestre exemplar i geògraf notable. Nasqué a Puigcerdà el 19 d'agost de 1886, estudià magisteri a l'Escola Normal de Girona, de tan bon record, i cursà el batxillerat amb bons professors com el doctor Josep Estalella. Fou mestre de Torroella de Montgrí des de 1911, i hi deixà un excel·lent record per la seva dedicació i pel seu entusiasme, que féu extensius a diverses activitats culturals a la vila, entre les quals cal destacar l'Ateneu Montgrí, la revista «Mont-Gris» i la col·laboració a les excavacions arqueològiques que dirigia el doctor Lluís Pericot. No oblidem uns famosos Jocs Florals, celebrats l'any 1920, en els quals el poeta Ventura Gassol aconseguí la Flor Na-

tural amb el poema «El Crist dels Vents». Pere Blasi deixà a Torroella molts bons deixebles, i en traslladar-se a Barcelona per ampliar els seus estudis a la Universitat, mai no abandonà la seva tasca de mestre.

Mentrestant, havia donat bona prova de la seva disposició per la geografia. Ja el 1916 havia guanyat el concurs convocat per l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana amb un llibret escolar titulat «Geografia elemental de Catalunya». Publicat per la Protectora l'any 1922, serví de text a moltes escoles de Catalunya, que no disposaven d'altre text que el ja obsolet de Borí i Fontestà. Se'n feren tres edicions més, amb algunes modificacions (1926, 1931 i 1935) i fou una de les obres que

més popularitat donà a Pere Blasi.

Cridat pel Patronat Escolar de Barcelona passà a ocupar la direcció del Grup Escolar Lluís Vives, a Sants. Allí continuà donant classes, mentre les alternava amb les tasques de diputat al Parlament de Catalunya des de 1932, elegit a les llistes d'Esquerra Republicana. El final de la guerra el portà a l'exili, a Montpeller, on es doctorà en lletres i on residí fins el seu retorn a Catalunya. Allunyat de les tasques escolars per la injusta depuració sectària del franquisme, no abandonà mai el seu optimisme, i va escriure la seva obra més voluminosa, «Les Terres Catalanes», descripció exultant i detallada de les bel·leses del nostre país. Editada per Aymà, a Barcelona, l'any 1954, fou molt ben

acollida pel públic, que feia anys que no tenia a les mans una obra semblant.

Amb estil planer, explica la fèsonomia física de Catalunya i descriu les característiques de les comarques catalanes. Les coneixia bé. No en va haver estat un dels fundadors de la Societat Catalana de Geografia i membre de la ponència per a l'estudi de la divisió territorial de Catalunya, com a representant de les comarques gironines. Va ser llavors quan el vaig tractar assíduament, com a representant dels editors Aymà, pare i fill, de tan bon record en aquells anys difícils per a la cultura catalana. Jo anava moltes tardes a casa del senyor Blasi —així l'anomenàvem sempre— i ell m'explicava el pla del seu llibre, els viatges i excursions per posar-lo al dia, i

records i vivències del seu tracte amb el meu pare, Manuel Ainaud. Amb el seu gendre, Josep Perenya, parlava apassionadament de temes escolars, que compartia amb il·lusió. Antics deixebles el visitaven sovint, enyorant les seves classes i la seva conversa. I quan encara tenia el cap ben clar i pensava en el futur, un desgraciat accident de circulació posà fi a la seva fecunda vida. Era el 21 de juny de 1961.

Alexandre Galí, exigent i observador alhora, el recordava així: «El senyor Blasi, amb el seu punt de bohèmia i d'improvissació pedagògica, donava al seu treball una vivacitat especial que atreia els nois i feia l'escola agradable amb la conseqüència d'un bon rendiment».

Voleu un elogi millor?